

Getuigenissen DIASS-cliënten

De getuigenissen komen telkens rechtstreeks van een cliënt die een DIASS-traject heeft doorlopen. Waar nodig werden minimale aanpassingen gedaan om de anonimiteit van de cliënt te garanderen.

Getuigenis 1

Ik heb me heel goed gevoeld bij de gesprekken die ik had met de maatschappelijk medewerker, met de psychiater, en met de psychologisch medewerker. Voor mij is het helemaal niet evident om me te 'openen' voor mensen. Dit heb ik, mede onder jullie impuls nu wel gedaan en ik heb toch wel de louterende kracht van deze gesprekken gevoeld. Een groot pluspunt was echter wel, en dit is belangrijk voor de mensen die nog twijfelen om een onderzoek te laten doen: hier had ik de kans om te praten met mensen die echt wel weten wat autisme is, die uit hun beroepservaringen al weten hoe een autist kan reageren, hoe met een autist om te gaan. Ik had, in tegenstelling tot het praten met 'normale' mensen nu eens niet het gevoel dat ik iemand moest overtuigen. Ik kon de dingen gewoon vertellen zoals ik ze zie en voel. Zonder dat ik het gevoel had me te moeten verdedigen, want dat is iets wat ik, in het dagelijks leven wel ondervind: aangezien ik een andere manier van denken heb, dat ik dingen anders zie en beleef word ik aanzien als een 'rare', als een 'zonderling', als een 'speciale', ... Terwijl ik dat in deze diagnosegesprekken nu eens niet ondervond. Heel aangenaam vond ik dat.

Een klein detail misschien, maar ik vond het frappant en een voorbeeld van professionaliteit en 'meedenken' met de autist: toen ik bij een afspraak bij voorhand al vertelde dat ik, door rekening te houden met het verkeer, misschien wel een beetje later zou komen, werd mij spontaan gezegd dat we ineens de afspraak een kwartier later konden zetten, dan moest ik mij niet haasten of stresseren. Ik vond dat, echt waar, heel erg 'lief' professioneel.

Het grote voordeel van de diagnose is achteraf dit: ik ben mij (ondanks het feit dat het vermoeden er al jaren was) nu toch echt wel bewust van Asperger. Ik ben Asperger en ik kan daar niets aan doen. Deze gedachte helpt mij ook wel om het allemaal wat meer te laten waaien. Het 'krampachtig' willen mee-functioneren in de maatschappij van de normale mensen hoeft niet echt meer voor mij. Uiteraard erop lettende dat ik geen mensen kwets of te kort doe, kan ik mij nu veel beter gedragen als de autist die ik ben. Zo doe ik bijvoorbeeld op het werk veel minder mee met de gesprekken van alledag. Dat was iets waar ik mij vroeger al niet goed bij voelde, maar waarvan ik nu zonder problemen kan afstand nemen. Ik heb daar geen zin in, en ik kan het ook niet, die loze, nietszeggende praatjes. Ik besef nu wel dat dat is wat mensen 'bindt', maar ik besef ook dat dat nu juist is wat ik niet wil (en kan), dat 'gebonden' zijn. En dat is iets wat mij een soort vrijheid geeft die ik nog nooit ervaren heb en wat echt wel deugd doet.

Eigenlijk gaat alles best wel goed. Ik ben rustig, het leven kabbelt voorbij. De medicatie doet blijkbaar wat het moet doen. Ik heb een beetje de indruk dat ik iets 'vlakker' ben. Op zich, aspergergewijs, zou ik hier dan moeten opmerken dat ik dat eigenlijk niet graag heb, omdat die 'vlakheid' maakt dat ik niet 100% mezelf ben. Maar aan de andere kant ben ik echt wel heel blij met deze rust die ik beleef. Ik merk dat ik mij heel wat minder druk maak om dingen (die uiteindelijk achteraf ook wel altijd als niet ter zake doende kunnen worden beschouwd

maar waarin ik me vroeger wel heel druk kon maken, of waarvoor ik dagen, weken tijd nodig had om die te 'plaatsen'). Haha, spontaan denk ik hier aan de uitdrukking : 'less is more'.

Weet U dat er avonden zijn dat, wanneer ik in bed lig, dat ik dan opeens ontdek dat ik niets heb om over te sikkeneren, of om over na te denken, of om te overdenken... De eerste keer dat ik dat besepte was dat een heel eigenaardig gevoel ... Ondertussen is dat voor mij een prettige rustgevende gedachte. Glimlachen en ogen dichtdoen en slapen. Slapen is geen probleem, want ik ben 's avonds wel nog altijd erg moe (eigenlijk ben ik praktisch mijn hele leven wel al moe). Misschien is het voor een deel ook de medicatie, maar ik weet ondertussen ook dat het moe zijn een deel is van Asperger, het constant verwerken van de gebeurtenissen van de dag eist blijkbaar veel meer zijn tol dan ik vroeger besepte.

Getuigenis 2

Mijn Diagnose bij DIASS,

X geboren in *-plaatsnaam-*, Vader van twee Zonen met ASS één normaalbegaafd één zwakbegaafd, Wonende in West –Vlaanderen. Diagnose gekregen op *-datum-* en op 48 jarige leeftijd.

Diagnose: ASS+ADHD+normaal begaafd .

Mijn autisme is niet dermate van jongs af aan dat ik laat ben beginnen praten, dat ik laat ben beginnen lopen, dat ik elke dag een ritueel nodig had , dat ik problemen met gevoel had noch problemen van eten dus geen probleem van smaken noch textuur, ik reed vrij vroeg met de fiets, op mijn 8ste jaar reed ik rond met crossbrommers , Mijn gelaat straalt uitdrukkingen uit , ik moest geen zelfde plaats hebben aan de tafel , ik moest nooit voorbereid worden om ergens naar toe te gaan. ik had wel geen makkelijke jeugd (Spartaans opgevoed). Heb me wel dikwijls een vreemde gevoeld op deze planeet, van jongs af aan. Ik had ook enorm last van nachtmerries als ik klein was.

Wat betekent voor mij deze diagnose:

In het begin was het even slikken, een rouwproces is dan begonnen nochtans was er een vermoeden. Maar toch had ik een tijdje het gevoel dat ik de pedalen even kwijt was daar ik hoorde dat het een stoornis ,een beperking inhield voor mij dan vertaald ik heb een handicap en ik had zo iets van, " Ik zal mijn eigen leven uit de handen moeten geven" , na een tijd begin toch alles op zijn plaats te vallen. Ik begin te begrijpen waarom er zaken verkeerd liepen in het verleden o.a. op het gebied van communicatie dat er bepaalde nuances voor mij moeilijk te begrijpen valt.

Op het eerste gezicht, dat ik een stoornis heb , een beperking, een handicap. De eerste weken was het voor mij een rouwproces, ik heb er dagen op zitten nadenken hoe het verder moet met mij , het moment van de testen had/heb ik een burn-out en mijn vrouw was/is herstellende van borstkanker en wonen we nog niet zolang in een ander huis dat we gekocht hadden dat compleet moet gerenoveerd worden en als toemaatje is het een huis ook nog in een chaotische luidruchtige straat (vroeger woonde wij in een stille wijk) ik voelde mij echt niet goed in mijn vel , desondanks hadden we reeds scenario's opgesteld wat als ik het zou hebben wat gaan we doen? Op het werk ging het al een tijdje niet meer . Dit herhaalde zich weer na een 20 tal keren te hebben veranderd van werken op 25 jaar tijd. Ik had reeds een afspraak met een loopbanen centrum die beweerde dat ze ervaring hebben met autisme,

maar dit liep met een sissert af ze kwamen aandragen met het stereotype ,ik voelde mij vernederd en onbegrepen ik heb dit afgewerkt maar kan er niet veel mee aanvangen. Ik was dagen nadien nog kwaad van dat loopbanen centrum één van de anekdotes was , dat ik te horen kreeg dat ik eigenlijk een soort van een gehandicapt persoon ben en dat ik zo vlug mogelijk contact moest opnemen met de GTB en zeggen dat ik van haar doorgestuurd was , om dan nog te moeten vast stellen dat die jobcoach zelf toegaf dat ze niet met een computer kan werken noch met words of excel , ik heb dan heel hard op tanden moeten bijten om niet tegen haar uit te vliegen om mijn gedacht eens goed te zeggen soit! Toen heb ik gezocht naar een psychotherapeut, ik ben dan bij therapeut terecht gekomen ,daar had ik den indruk voor de gek te worden gehouden. Ik ben dan samen met mijn vrouw naar VZW Dynamiek gegaan in Izegem. Daar voelde ik mij meer begrepen en ook de persoon was eerlijk om te zeggen dat hij ook niet alles weet maar dat hij zoveel mogelijk zal trachten te helpen. Ik ben naar buiten gegaan met wat tips en tricks . Nadien heeft hij zelfs mij gemailld en wat linken met info doorgemailld , wat niet het geval was met de eerste therapeut ? Ondertussen heb ik met mijn rechtstreekse Chef aan tafel gezeten samen met een vakbondsafgevaardigde om mijn probleem verklaard te krijgen en dusdanig weer opnieuw aan het werk te gaan. En hij had daar toch enigszins begrip ervoor , alleen er is een grote reorganisatie op til er zullen verschuivingen gebeuren waardoor hij mijn chef niet meer zal zijn, en er zullen ook nog ontslagen vallen. Er zijn reeds managers ontslagen wat toch wat spanningen veroorzaakt onder onze mensen. Ik zelf zal niet onmiddellijk ontslagen worden is mij duidelijk gesteld, maar nie te min het geeft mij weer spanningen en onzekerheid. Ondertussen is er ook contact gemaakt met vzw Victor , om binnen 2 jaar thuis begeleiding te kunnen krijgen, ik word ook opgevolgd door een psychiater er is medicatie opgestart ik neem strattera voor mijn ADHD. De medicatie schijnt te werken, buitenstaanders merken dat ik toch wel gekalmeerd ben ik. Zelf merk het een beetje m a w het is niet zo'n openbaring maar blijkbaar doe het toch zijn werk, in het begin had men bij mij met concerta geprobeerd dit gaf op de eerste dag een euforisch gevoel,maar na de tweede dag was de werking reeds voorbij. Vandaar dat we overgeschakeld zijn naar Strattera 80 mg .Wat ik ook een paar keer gedaan heb is naar de autisme telefoon bellen , dit zijn vrijwilligers die zelf autist zijn of mensen die in hun directe nabijheid iemand hebben die autisme heeft(broer, zuster , zoon ,dochter,echtgenoot ,echtgenote) ook dat helpt me wel en geeft me soms inzichten ik heb zo'n een keer 2uur aan de telefoon gehangen en nadien gaf mij dit toch een geruster gevoel, ik heb zelf ook veel opzoekingswerk gedaan . Van hoe omgaan met ASS wat zijn de nadelen wat zijn de voordelen

Mijn uiteindelijk besluit over het onderzoek van mijn ASS ?

Ik ben nu na een tijdje toch wel blij het te weten, dat ik ASS heb. De mensen van DIASS hebben met hun team alles professioneel onderzocht , ze hebben er zelf kunnen uithalen dat ik ook ADHD heb, De meeste privé instituten onderzoeken alleen Autisme, kortom het loonde zeker de moeite om 2 jaar op de wachtlijst te staan bij Diass, al wast het maar alleen voor de kwaliteit dat zij leveren.

Wat ben ik met mijn diagnose?

Ik weet nu dat het niet altijd mijn schuld is, dat ik soms stommiteiten bega, ik kan het nu toch beter plaatsen, ik weet ook dat ASS nadelen heeft, maar aan de positieve kant bekeken heb ik splintervaardigheden die voor een werkgever veel waard kunnen zijn en ook voor mezelf, Ik beschouw me minder en minder met een beperking, ik weet nu dat ik ook kwaliteiten heb maar ik houd er wel nog rekening mee dat die beperking in sommige situaties parten kunnen

spelen, weten dat ik het heb en dat ik er rekening ermee moet houden is voor mij belangrijk. Hier mee bedoel ik ook dat ik nu weet dat ik soms hulp moet gaan zoeken, hetzij ik alleen hetzij samen met mijn partner.

Hoe moet het verder ?

Ik heb nog steeds van die rare kuren en opvliegers, ik erger me nog steeds in dingen waar een ander niet van wakker ligt :m .a.w. de typische problemen van ASS :voorspelbaarheid , duidelijke communicatie overgevoeligheid aan geluid , situaties die ik niet onder controle krijg enz... . Ik begrijp nu zeker wat overgeprikkeld zijn betekent. Er resteert mij ontspanningsoefeningen te doen, Psychotherapie te volgen en verder medicatie te nemen. In de psychotherapie kan men situaties uitgelegd krijgen waarom iets gebeurd is, en waar het misliep.

Bevinding van mijn echtgenote:

Ik vind de methodiek die jullie gebruiken heel goed, door o.a. gebruik te maken van vragenlijsten, voor elk een aparte vragenlijst zowel voor de persoon in kwestie als een persoon van in de nadere omgeving; partner, zus, broer, ouder, voogd en dergelijke. Wat ik ook belangrijk vond , is dat ik als partner mijn bevindingen (i.v.m. mijn man) kon door geven aan de maatschappelijke helper als aan de psychiater om zo tot een adequaat resultaat te komen.

Na het onderzoek werd de diagnose medegedeeld en kon we dit naderhand volledig uitgebreid omschreven in een rapport meekrijgen naar huis, wat ik positief ervaar om ermee naar de behandelende therapeuten, psychiater en huisarts te kunnen gaan wat een stuk gemak en duidelijkheid schept.

Het onderzoek verklaart ook het één en ander: vroeger dacht ik dat het veelal te maken heeft met zijn opvoeding dat hij regelmatig in conflict gaat en raar reageert

En dat hij een trauma te verwerken heeft. Ergens zal hij wel een trauma hebben maar het zal meerendeels te maken hebben met zijn ASS wat we vroeger niet wisten.

Getuigenis 3

Ik ben heel tevreden over het onderzoek dat door DIASS is gevoerd.

Zowel de intakegesprekken, de gesprekken bij de psychiater, als de gesprekken en testen bij de psychologisch medewerker verliepen heel positief en begripvol. Ik werd ernstig genomen en er werd heel veel tijd in het onderzoek gestoken en dat gaf me een goed en geruststellend gevoel.

Het DIASS-onderzoek en het advies heeft een positieve impact gehad op mijn leven. De diagnose ASS was een bevestiging van mijn vermoeden en was een soort geruststelling. Nu heb ik een basis om mee verder te werken en kan ik ook verklaring geven van mijn soms afwijkend gedrag en gewoontes aan mijn dichte omgeving.

Het onderzoek heeft ook positieve punten van mijn autisme naar voor gebracht en dat heeft mijn zelfvertrouwen goed gedaan

Getuigenis 4

Moeder:

Als ouder voelde ik mij welkom en kreeg ik erkenning voor het verhaal dat ik vertelde tijdens de anamnese. De tijd die het proces kostte was het zeker waard. Het feit dat onderdelen dichter in onze buurt konden doorgaan zorgde voor meer comfort. De concrete uitleg over ASS bij de eindconclusie verduidelijkte voor mij heel veel. Het uitgebreide verslag biedt houvast voor de toekomst. De vaststelling van de diagnose was voor ons een opluchting, eindelijk een manier om dingen te kaderen naar de omgeving (vrienden, familieleden,...).

Cliënt:

Na de lange wachtlijst verliep het proces vloeiend en kwam er snel meer duidelijkheid.

Het doornemen van het verloop van het diagnostisch proces bij de start biedt houvast.

Er werd ook aangegeven dat het proces na de anamnese onderbroken kon worden indien er volgens de dienst geen vermoeden van ASS is. Dit zie ik als iets positief want hierdoor heb je al een indicatie dat je ernstig genomen wordt met je verhaal en dat er niet nodeloos getest en gerekt zal worden.

Elke afspraak was er ruimte om toe te komen en aandacht voor rustmomenten.

Het gesprek rond de conclusie was voor mij een hele opluchting. Er werd heel wat informatie overlopen die ook in het verslag terugkeert.

Het eindresultaat is een uitgebreid verslag waarin je jezelf herkent en zelfs beter leert kennen. Het biedt ook hulpbronnen voor de toekomst.

De diagnose sloot aan bij mijn verwachtingen, toch had ik tijd nodig om deze te verwerken. Ik ben zeer tevreden over de diagnosestelling. Het blijft een grote stap om met de diagnose stappen te ondernemen voor de toekomst.

Getuigenis 5

Intake bij maatschappelijk medewerker: zeer positieve herinnering. Zeer gedetailleerd met schoolresultaten enz. Zeer vriendelijk, zeer open. Stipt. Geen enkele negatieve ervaring bij haar. Ook goed dat mijn broer hierbij betrokken werd. Heel compleet.

Consult bij psychiater: Zeer warm en verhelderend. Ze stelde heel makkelijk te herkennen vragen aan mij. Heel positieve ervaring.

Vervolggesprekken en testen bij psychologisch medewerker:

de testen legden heel wat aspecten van mijn zijn bloot waarvan ik totaal geen idee had dat het op bepaalde vlakken volledig fout liep.

Het eindverslag was uit de kunst. Bijna alles die er in staat strookt 100% met de werkelijkheid. Zeer bekwaam team.

De testen waren soms confronterend omdat je soms je eigen beperkingen tegenkwam waarvan je zelf niet bewust was en ook dingen die ik deed in het dagelijkse leven die ik zelf niet als hinderlijk ondervond maar die onderbewust wel hinderlijk waren.

Ik ben zo ontzettend blij dat ik het traject doorlopen heb. Het bracht veel duidelijkheid.

Uit de testen bleek dat ik ASS had maar toen we op de laatste bespreking aan het spreken waren over ASS wist ik niet dat dit autisme was. Het was maar later in het gesprek dat mijn frank viel.

Ik kon mij heel goed vinden in de intelligentiescores: ik wist van mezelf dat de IQ-score mee zou vallen maar de werkingssnelheid en het werkgeheugen niet. Dat was een bevestiging.

Het spel met de kaartjes waarbij dat de patronen maar ook de spel regels constant veranderden was voor mij bijzonder moeilijk. We moesten deze proef dan ook stoppen.

Het spel van het ruimtelijk inzicht was dan wel weer een opsteker: ik racete de blokjes in de juiste volgorde. Meetkunde was steeds een sterkte bij mij op school.

Het benoemen van gevoelens was ook geen succes wat ik als verrassend ervaarde .

Het natekenen van een figuur was ook een verrassing: dat ik de details assembleerde eerder dan van de grotere structuur te vertrekken en dan te verfijnen was een verrassing. Had ik nog nooit bij stilgestaan.

Ik voel goed aan wat andere mensen voelen en denken en dat bleek ook uit de testen. Als iemand zenuwachtig is zal ik dat snel opmerken.

De vragenlijsten waren een ramp: ik vulde die in op een heel helder moment en toch stonden de antwoorden ver van de realiteit, hoe ik zelf ben en denk. Povere zelfkennis.

Dat ik weinig angsten ervaar is correct. Ik ben niet snel uit mijn lood te slaan en zal ook niet snel achteruitgaan voor iets of iemand.

Ook het detaillisme en mijn uitzonderlijke orde en netheid kwam naar voor uit de testen.

De grootste besluitname voor mij is dat de lijdensdruk door het verliezen van heel wat kwaliteiten en capaciteiten veel groter is dan ik zelf dacht en dat de gevolgen daarvan immens zijn . Dat het dus niet alleen de Lyme was die mij ziek maakte maar ook het autisme. Dat de vermoeidheid en het geheugen en de slaap bv niet alleen beïnvloed worden door de Lyme maar ook door het autisme. De somatische klachten waren niet louter door de Lyme.

De grootste meerwaarde van het ganse onderzoek is dat er bij de besluitname heel wat puzzelstukken bijeenkwamen en heel wat levenslange vragen opgelost werden. Ook een vraag die mij heel vaak bezig hield waarom het soms spaak liep met anderen in de communicatie werd hier naar de oppervlakte gebracht. In de eerste weken na de besluitname had ik een absolute afkeer van profiteurs, klagers en monologen wat tot op de dag van vandaag verder doorwerkt. Alsof er toen een zekering is aangegaan die uitstond.

De eerste uren na de conclusie voelde ik mij opgelucht maar dat sloeg om de volgende dagen in tristesse , eenzaamheid , 'koude' periode , verbijsterd dat ik zo slecht mezelf kende.

Maar ik was heel gemotiveerd om aan de slag te gaan en heb dat dan ook meteen gedaan via CGG. Deze therapeut hanteerde een Freudiaans systeem van behandelen wat mij totaal niet lag en na twee sessies ben ik dan ook meteen gestopt en overgestapt naar een andere psychotherapeute, dat klikte beter: ik werd handvaten aangereikt waarmee ik aan de slag kon en heb dat dan ook rijkelijk gedaan. Hoewel ik mijn best deed om mij de handvaten eigen te maken bleek dit in de realiteit moeilijk vast te houden en te implementeren wanneer ik ze nodig had.

Ik had echter een fysieke tegenslag in mijn genezingsproces van de ziekte van Lyme waardoor ik terug huis gebonden werd en niet meer in staat op consultatie te gaan bij de psychotherapeute.

Ik sta nu op de wachtlijst voor een andere psychotherapeut maar ben nog steeds huisgebonden en de fysieke evolutie is schamel te noemen. De cognitieve evolutie is verbeterd.

Toen ik de conclusie van ASS kreeg heb ik het 10 mensen rondom mij verteld. De reactie was heel verrassend: de eerste drie ridiculiseerden en kwamen er nooit meer op terug, de volgende drie hadden begrip maar kwamen er nooit meer op terug, drie hadden begrip en kunnen er open met mij over spreken, begrijpen het en helpen wat heerlijk is. Eén iemand heeft bijna alle contact verbroken nadat ik dit haar vertelde. Dat heeft mij doen beslissen om het vanaf nu niet meer te vertellen tegen andere mensen. Deze laatste ervaring was heel pijnlijk.

Ik ben ook tot de constatacie gekomen dat ik heel impulsief kan zijn bij het aankopen van iets nieuws: een aankoop is zo geklonken maar dat erna een periode komt van twijfel of de aankoop wel goed was, wat dan weer overgaat in tevredenheid over de aankoop.

Door mijn huisgebondenheid door het fysieke herval zijn heel wat sociale contacten weggevallen spijtig genoeg wat mij zeer veel pijn gedaan heeft maar waar ik me sinds kort heb kunnen overzetten.

Ik ben ook tot de constatacie gekomen dat ik moeilijk namen en gezichten van mensen kan onthouden.

Nog iets heel eigenaardigs: ik had na 19 jaar plots in juli een relatie die heel intens en goed was maar na exact 14 dagen heb ik zelf de relatie ontbonden. Ik zag er geen toekomst in. Ik denk dat de kans dat ik alleen zal blijven redelijk groot is en dat maakt me toch triest.

Tot besluit wil ik zeggen dat ik enorm dankbaar ben dat ik deze testen heb mogen doen. Dat ik er bijzonder veel nuttige informatie heb kunnen uithalen. Dat het een groot stuk van mijn denken veranderd heeft in de goeie zin. Dat ik sta te popelen om met de psychotherapeut aan de slag te gaan. Hopelijk krijgen ze mijn lichaam terug in gang op korte termijn. In de periode van 15/2/2016 tot 31/6/2016 heb ik een enorme reeks aan psychologische dips te verwerken gehad waar ik voorheen nauwelijks last van had maar dat lijkt nu toch weer veel beter onder controle. Nog een eigenaardigheid is dat ik sinds de diagnose meer aandacht heb voor mijn uiterlijk. Nog een klein detail is dat ik blij was dat er telkens mooi dicht kon geparkeerd worden. Ik was ook diep onder de indruk van het professionalisme van het ganse

team en wens hen daarvoor intens te danken. Het was een keerpunt in mijn leven. Een verheldering.

Getuigenis 6

In *-jaartal-* kreeg mijn dochter, na uitgebreid onderzoek via een referentiecentrum, op 5-jarige leeftijd de diagnose ASS. Reeds jaren besepte ik dat er 'iets' was, dat wees naar autisme. Hoewel mijn zontje, destijds, nog geen diagnose kreeg, vertoonde hij ook veel kenmerken. Vooral mijn ouders, hadden het moeilijk met 'de' diagnose. Het beeld dat zij over 'autisme' hadden (kinderen die in een hoekje wiegen en zich afzijdig houden van elke sociale interactie), strookte niet met 'de ziekte' die hun kleindochter bleek te hebben. Wel wezen ze er mij van in het begin op, dat mijn dochter 'een kopie' was van mezelf. Bij elke verwijzing van mij uit naar een autismespectrumstoornis toe, kreeg ik de opmerking dat ik 'minstens even erg was... en ben'!

Na mezelf bijgeschoold te hebben i.f.v. mijn eigen werksituatie over 'autisme', merkte ik inderdaad ook ontzettend veel gelijkenissen met mezelf. Mijn ouders aanvaardden na zo'n 10 jaar lange aanvaardingsweg de diagnose, gezien ook zij meer en meer kennismaakten met de uitgebreidheid van het spectrum. Ze begonnen zelf te spreken, met leeftijdgenoten, over kenmerken. Ook andere 'grootouders' bleken (klein-)kinderen te hebben met ASS. Een 3-tal jaar geleden was het mijn dochter zelf, toen 10 jaar oud, die aangaf dat ze het niet eerlijk vond dat zij 'de enige' was binnen het gezin met 'autisme'. Zelf gaf ik aan dat ik waarschijnlijk ook wel 'autistisch' was, gezien iedereen aangaf dat ze een echte kopie is van haar mama. Ik beloofde haar op dat moment om mij ook te laten testen en plaatste mij op de wachtlijst bij DIASS. Na een goede 2 jaar kon mijn 'testing' van start gaan. In tussentijds kreeg mijn zoon, X jaar ook een diagnose 'ASS'. Hoewel ik intussen al erg 'thuis' was binnen het autisme, kwam de diagnose voor mij eerder vanuit een onverwachte hoek. Hij had veel sociale contacten, maar bij diepgaandere sociale contacten en vooral executieve functies, valt hij inderdaad volledig uit.

De testing zelf: het maatschappelijk onderzoek deed mij vooral nadenken over mijn kindertijd en jeugdtijd waarbij ik zelf mocht ondervinden dat ik het echt niet makkelijk had met sociale contacten. Ik worstelde met leeftijdgenoten tot op het einde van de secundaire school. Wel kon ik mijn gading vinden binnen het sporten (individuele sporten...), waar ik mijn energie kwijt kon. Mijn hogere studies werkte ik af 'op mijn eentje'. Het studeren in se leverde geen problemen op. Al hetgeen 'errond' gebeurde wel, dus zonderde ik mij meer en meer af en werd ik op vele vlakken een 'eenzaam'. Naar de buitenwereld toe toonde ik mijn gevoelens nooit, maar het was een erg ongelukkige periode: een periode waarin je merkt dat je ergens bij wil horen, maar dat het gewoon niet lukt voor jou.

Toen brak de 'werk-periode' aan, waarbij ik op 20 jaar, 26 verschillende jobs uitvoerde. Elke werkgever was zeer tevreden over mij, maar nergens kon ik mijn 'gading' vinden en 'vluchtte' ik, telkens opnieuw, van zodra 'sociale interactie 'te zwaar' voor mij werd.

Mijn huwelijk liep zeer snel 'spak'. Van mij ex-man hoorde ik de snijdende woorden 'jij hebt niemand nodig om te kunnen leven'. Hoewel deze woorden mij erg kwetsten, maakte hij wel een punt. X jaar bleef ik alleen met de kinderen: het lukte. X jaar terug ontmoette ik mijn huidige partner. Ook hij is een erg zelfstandig en onafhankelijke persoon. Samen vinden we onze weg, binnen ons nieuw-samengesteld gezin.

Het feit dat ik mij zo strikt en punctueel aan afspraken houd (rigiditeit) en ik het dan ook bijzonder moeilijk heb met mensen die dit niet doen (of anders doen dan mij), maakt het mij op de werkvloer bijzonder moeilijk. Mijn werктаak uitvoeren is geen probleem; omgaan met collega's wel. Dagelijks heb ik ook last van 'teveel aan prikkels', waardoor ik dagelijks met felle hoofdpijnen kamp.

Toch geniet ik van het leven en die kleine zaken die mij en mijn gezin gelukkig maken. Wat mij tijdens de testing ook wees op het feit dat i het inderdaad niet makkelijk heb in het dagelijkse leven, is het feit dat ik zo moeilijk emoties kan 'ontcijferen' bij andere mensen. Ik ontwikkelde een 'overlevingsstrategie' hierin, maar viel bij sommige testen toch echt wel volledig door de mand. Dit doet je als mens toch wel erg nadenken. Een spiegel wordt je voorgehouden. Je merkt dat hetgeen voor jezelf vanzelfsprekend is, niet zo vanzelfsprekend is voor een ander en omgekeerd. Toch krijg je op het einde van de rit, (voor mij was het althans zo), een bevestiging van een vermoeden. Als persoon verander je niet. Als volwassene heb je ook het voordeel te kunnen kiezen of je aan 'een ander' aangeeft dat je autisme hebt. 'Voordelen' haal je niet met een diagnose. Voor kinderen/jongeren 'opent' een diagnose een toegangshulp naar verschillende hulpcircuits toe (GON, thuisbegeleiding, BuSO). Voor volwassenen is dit anders.

Voor mij was het enerzijds een 'geruststelling', maar ook een opening naar 'nog meer vragen' toe. Voor mijn ouders was het eerder een antwoord: 'daarom was jij niet zo gemakkelijk op te voeden...' Voor mijn partner een bevestiging van het feit dat ik ben wie ik ben. Voor de kinderen een geruststelling: wij zijn gewoon zoals mama en... voor haar lukt het in het leven tussen 'al die anderen', dus ook voor ons moet dat mogelijk zijn...

Getuigenis 7

Het onderzoek bij DIASS gaf uitsluitsel over vragen waar ik al jaren mee worstelde.

Getuigenis 8

Bij mijn dochter is X jaar geleden ASS vastgesteld. Als ik mezelf met mijn dochter vergelijk, zie ik wel wat gelijkenissen zoals, spraak- en eetproblemen, gesloten zijn, laatbloeier.

Ondertussen is mijn echtgenote regio verantwoordelijke geworden bij *-organisatie-*.

Naarmate we meer te weten kwamen over ASS kwam de vraag dan ook naar voor, heb ik ASS? Via de thuisbegeleidster die hier kwam van vzw Victor zijn we bij Diass terecht gekomen en schreef ik me in voor het onderzoek.

Ik vond het heel leerrijk, een keer met mezelf geconfronteerd te worden, dus met de persoon die ik nu ben, want daar staan we nooit echt bij stil. Zo kwam ik te weten wat mijn opvoeding, school, vriendenkring, familie, omgeving, milieu, mijn karakter mij gemaakt hebben tot wie ik nu ben.

Bij het psychiatrische onderzoek zijn heel wat inzichten bovengekomen en zo ook zaken waar ik al lang mee worstel. Dat zijn o.a. angsten, verlegenheid en zo. Na twee sessies ben ik toch al veel wijzer geworden.

Ik vond het psychisch onderzoek ook wel interessant. Weten wat mijn I.Q. is, je algemene kennis, geheugen, interpretatie van bepaalde situaties, dingen opmerken, problemen oplossen en zo meer. De testen hebben mij heel veel over mezelf bij geleerd.

Na al die onderzoeken kwam ik samen met mijn echtgenote naar het eindgesprek. Daar is alles van naaldje tot draadje uitgelegd. De conclusie is dat ik geen ASS doch wel Dyspraxie

heb, vandaar de gelijkenissen met mijn dochter. Tevens is het nog een stuk duidelijker geworden wat ASS inhoudt.

Uiteindelijk weet ik veel beter hoe ik functioneer en dat geeft me een geruststellend gevoel. Bij deze wil ik het Diass team van harte bedanken.

Getuigenis 9

Ik draag mijn diagnose met een zekere trots want het is niet altijd een beperking om autistisch te zijn. Heel soms is het ook een zegen.

Of uitgebreider:

Ik kan jullie enkel nog bedanken om te luisteren, om met me te praten, om wat dieper in mezelf te graven en uiteindelijk ook voor de diagnose. Het is uiteindelijk iets wat ik met een zekere trots zal dragen want het is niet altijd een beperking om autistisch te zijn. Heel soms kan het ook een zegen zijn. En daar wil ik mij op focussen en dit aan mijn kinderen duidelijk maken.